

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 września 2015 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo I. P. i M. P. przeciwko J. H. o zapłatę oraz orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyli powodowie, zarzucając mu naruszenie:

1) art. 6 w zw. z art. 556 § 1 k.c. poprzez wadliwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że powodowie nie udowodnili zastrzeżenia przed pozwanym, że zakupiony samochód musi być przeznaczony do prowadzenia przez osobę posiadającą prawo jazdy kategorii B1 i od tego warunku uzależniali zawarcie umowy, pomimo że:

a) oferta pozwanego zawierająca istotne oznaczenie świadczenia (rzeczy), zamieszczona na portalu internetowym aliegro.pl wyraźnie określała, że samochód posiadał masę 546 kg i przeznaczony był do prowadzenia przez osobę posiadającą prawo jazdy kategorii B1, co wskazuje że pozwany zapewniał nabywców o posiadaniu tych szczególnych właściwości pojazdu - na taką też treść oferty powodowie się zgodzili;

b) z zeznań pozwanego wynikało, że w trakcie sprzedaży pełnomocnik powódki M. S. informował go, iż samochód miał być dla osoby młodej, „kogoś, kto ma kategorię prawa jazdy (...)”, ponadto M. S. dowiadywał się szczegółów dotyczących pojazdu bezpośrednio od pozwanego i przekazywał te informacje telefonicznie powódce, rozmowom tym przysłuchiwał się pozwany, co oznacza, że powodowie zachowali należytą staranność przy dokonywaniu zakupu i dążyli do zakupu samochodu przeznaczonego do prowadzenia przez osobę posiadającą prawo jazdy kategorii B1;

c) z zeznań świadka M. S. wynika, że przekazywał pozwanemu informację, że pojazd miał być dla szesnastolatka (niepełnoletniego wówczas powoda M. P.) posiadającego prawo jazdy kategorii B1, co oznacza że powódka działając przez swojego pełnomocnika określiła pozwanemu swoje wymagania względem pojazdu;

2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną w miejsce swobodnej ocenę materiału dowodowego poprzez:

a) uznanie całkowitej wiarygodności twierdzeń pozwanego co do braku zastrzeżenia przez powodów wobec pozwanego, że zakupiony pojazd musiał być przeznaczony do prowadzenia przez osobę posiadającą prawo jazdy kategorii B1, pomimo że:

- świadek M. S. zeznał, iż zakupiony pojazd miał być samochodem przeznaczony do prowadzenia przez osobę posiadającą prawo jazdy kategorii B1, ponadto miał być pojazdem dla szesnastolatka (niepełnoletniego wówczas powoda M. P.) posiadającego prawo jazdy kategorii B1, o czym informował pozwanego,

- jako kupującego w umowie sprzedaży z dnia 19 lipca 2013 określono powoda M. P. podając jego dane osobowe (w tym numer PESEL) z których wynikało, że w dniu sprzedaży był osobą niepełnoletnią, co oznacza że pozwanemu były znane osoby kupujące i ich status, gdyż nie zgłaszał w tym zakresie żadnych zastrzeżeń do umowy,

- pozwany zeznał, że w trakcie sprzedaży pełnomocnik powódki informował, iż samochód miał być dla osoby młodej, „dla kogoś, kto ma kategorię prawa jazdy (...)”,

b) bezkrytyczne i bezpodstawne przyjęcie, że pozwany poinformował pełnomocnika powódki, że samochód ma wagę 965 kg, gdy tymczasem:

- pozwany zarówno podczas przesłuchania informacyjnego jak i w czasie składania zeznań w charakterze strony (w trybie art. 299 k.p.c.) oświadczył, że nigdy nie ważył pojazdu i nie znał jego rzeczywistej wagi, ponadto informacji o takiej treści nie udzielał zarówno powodom jak i ich pełnomocnikowi;

- oferta pozwanego zamieszczona na portalu internetowym allegro.pl zawierała informację, że samochód posiadał masę 546 kg i przeznaczony był do prowadzenia przez osobę posiadającą prawo jazdy kategorii B1,

3) art. 559 k.c. poprzez błędną interpretację, a w konsekwencji bezzasadne niezastosowanie w sytuacji, gdy stan faktyczny ustalony w sprawie odpowiada jego hipotezie, gdyż wady fizyczne pojazdu wyniknęły z przyczyn tkwiących w rzeczy jeszcze przed jej wydaniem powodom (oznaczenie błędnej masy pojazdu), pozwany zaś nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego, że wada powstała z innych przyczyn niż tkwiące w rzeczy;

4) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie materialno-prawnej podstawy wyroku w zakresie przyjęcia braku odpowiedzialności pozwanego z tytułu rękojmi za wady fizyczne pojazdu, braku legitymacji czynnej powoda M. P., ustalenia wysokości i zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, wskutek czego apelacyjna możliwość obrony powodów została naruszona;

5) art. 98 § 3 k.p.c. poprzez obciążenie powodów kosztami postępowania w wysokości 1 612 zł., gdy tymczasem przedstawione przez pełnomocnika procesowego pozwanego zestawienie kosztów zastępstwa prawnego nie uzasadnia, że wymienione wydatki były niezbędne do celowego prowadzenia procesu, gdyż charakter i stopień zawiloci sprawy nie odbiegał swoim skomplikowaniem od spraw tego typu, poza tym pełnomocnik nie wykonał w tym zakresie absorbującej pracy.

W oparciu o powyższe zarzuty, apelujący wnieśli o:

- zmianę wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwoty 3.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, ewentualnie:

- uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, w każdym wypadku:

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, mimo częściowej słuszności podniesionych zarzutów odnośnie błędów w ustaleniach faktycznych, jest niezasadna.

Uznając trafność zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy dokonał odmiennej – w stosunku do przyjętej przez Sąd Rejonowy - oceny materiału dowodowego, prowadzącej do częściowej zmiany ustaleń faktycznych w zakresie określenia przez pozwanego cech sprzedawanego pojazdu oraz określenia przez powódkę swoich wymagań w stosunku do tego samochodu. Z zeznań pozwanego jednoznacznie wynika, że nigdy nie ważył on pojazdu i nie znał jego rzeczywistej wagi, ponadto informacji o takiej treści nie udzielał ani powodom ani ich pełnomocnikowi. Sąd, niezasadnie Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany informował pełnomocnika powódki, że samochód ma wagę 965 kg. Ustalając, że pozwany przekazał M. S. wszystkie dokumenty dotyczące pojazdu, w tym dowód rejestracyjny, Sąd Rejonowy pominął zaś okoliczność, iż z dowodu rejestracyjnego wynikało (co jest istotne dla rozstrzygnięcia), że jest to „samochód osobowy” o wadze 546 kg.

Ponadto, ustalenie Sądu Rejonowego, że pozwany miał informację, że auto zakupione jest dla „jakiegoś młodego”, należy uzupełnić o okoliczność, wynikającą z zeznań świadka M. S., że tenże przekazywał pozwanemu informację, że pojazd miał być dla osoby posiadającej prawo jazdy kategorii B1 oraz, że pozwany nie kwestionował takiego przeznaczenia pojazdu.

Oceniając, uzupełniony o powyższe okoliczności, stan faktyczny w sprawie należało uznać, że istotnie będący przedmiotem sprzedaży samochód osobowy F. (...) nie nadawał się do korzystania z niego przez osobę posiadającą prawo jazdy kategorii B1.

Mimo tego, pozwany nie ponosi odpowiedzialności z tytułu rękojmi, a to na zasadzie art. 557 § 1 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem, sprzedawca jest zwolniony od odpowiedzialności z tytułu rękojmi, jeżeli kupujący wiedział o wadzie w chwili zawarcia umowy.

W sprawie niniejszej strona kupująca wiedziała, że nabywany samochód F. (...) jest „samochodem osobowym”, co wynikało choćby z przedstawionego M. S. dowodu rejestracyjnego samochodu. Pozwany tej okoliczności nie zatajał. Wprawdzie, niezgodna z rzeczywistością okazała się masa samochodu oraz informacje pozwanego, że pojazd ten był przeznaczony na kategorię B1 (ogłoszenie na allegro.pl), jednakże bez jakiegokolwiek badania, już na pierwszy rzut oka, rozpoznaje się ten samochód jako osobowy (co zresztą potwierdza wpis w dowodzie rejestracyjnym). Świadomość powódki rzeczywistego stanu sprzedawanej rzeczy ma znaczenie w kontekście wymogów, jakim powinien odpowiadać pojazd przeznaczony dla osoby z prawem jazdy kategorii B1.

Zgodnie z obowiązującym w dacie zawierania przedmiotowej umowy sprzedaży art. 6, ust. 1 pkt. 5) w zw. z pkt. 1) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, prawo jazdy kategorii B1 stwierdza posiadanie uprawnienia do kierowania czterokołowcem oraz pojazdami określonymi dla prawa jazdy kategorii AM, czyli motorowerem i czterokołowcem lekkim. Według definicji zawartych w art. 2, ust. 42b) i 42c) ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 1137), czterokołowiec to pojazd samochodowy przeznaczony do przewozu osób lub ładunków, z wyłączeniem samochodu osobowego, ciężarowego i motocykla, którego masa własna nie przekracza w przypadku przewozu rzeczy 550 kg, a w przypadku przewozu osób 400 kg. Czterokołowiec lekki zaś to czterokołowiec, którego masa własna nie przekracza 350 kg i konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 45 km/h.

Powyższe przepisy jako powszechnie obowiązujące prawo powinny być powódce znane, a przynajmniej w sytuacji, gdy zamierzała ona nabyć pojazd przeznaczony do kierowania przez osobę posiadającą prawo jazdy kategorii B1. W związku z zasadą jawności prawa obowiązuje również zasada: "nieznajomość prawa szkodzi", podkreślająca, że osoby uczestniczące w obrocie prawnym powinny wykazać się aktywnością w ustalaniu aktualnej sytuacji prawnej, która ich dotyczy.

Powódka powinna była zatem wiedzieć, że żaden samochód osobowy nie może być kierowany przez osobę posiadającą kategorię B1. Skoro zaś sprzedawany F. (...) był samochodem osobowym (co można stwierdzić choćby z treści dowodu rejestracyjnego), to należy przyjąć, że powódka wiedziała o wadzie, co zwalania z odpowiedzialności pozwanego, mimo, że w istocie zawarł w ogłoszeniu o sprzedaży nieprawdziwe informacje.

Mając powyższe na uwadze, niezasadne okazały się zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 6 w zw. z art. 556 § 1 k.c. oraz art. 559 k.c.

Mimo pewnych nieprawidłowości w zakresie ustalonego stanu faktycznego, uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie jest dotknięte uchybieniami uniemożliwiającymi dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku, a tylko takie pozwalają na skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. W tej kwestii, Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II UK 148/09 opubl. w LEX nr 577847, zgodnie z którym zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I Instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia przedłożone przez Sąd Rejonowy spełniają należycie funkcję przypisaną przez ustawę temu dokumentowi sprawozdawczemu, umożliwiając odtworzenie rozumowania sądu orzekającego, które znalazło wyraz w sentencji zapadłego orzeczenia. Zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 328 § 2 k.p.c. w niniejszej sprawie nie mógł zatem okazać się skuteczny.

Odnosnie zaś zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 98 § 3 k.p.c. uznać go należy za chybiony. Prawidłowo Sąd Rejonowy zasądził, zgodnie z zestawieniem kosztów przedłożonych przez pełnomocnika pozwanego, kwotę 1.106,49 zł. Obejmuje ona zarówno wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 600 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 461) oraz wnioskowany przez pozwanego zwrot kosztów dojazdu pełnomocnika do Sądu w Nowym Sączu, w którym był przesłuchiwany świadek zgłoszony przez powodów, a który to świadek specjalnie na przesłuchanie w N. przyjechał z Ł.. Koszty te powstały zatem z powodu działalności powodów i stanowią konieczne koszty procesu pozwanego.

Mając na uwadze wszystko powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. Na zasądzoną kwotę składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 461)